

"op wielen"

Na twee gedichten enige verduidelijking. Ik heb besloten een rolstoel te gaan kopen. Niet omdat ik helemáál niet meer kan lopen, maar omdat ik niet ver genoeg meer kan lopen om bijvoorbeeld een museum te bezoeken. Heel veel dingen gaan zo je neus voorbij en omdat geraniums in mijn vensterbank niet overleven, kan ik er ook niet achter gaan zitten. De situatie hoeft niet blijvend te zijn. Ik loop (haha) bij neuroloog en chiropractor.

Ik zie het dus allemaal niet zo hopeloos in en zolang er iemand bereid is te duwen (met mijn schouder is zelf aan de wielen draaien geen optie) komen we wel waar we willen wezen, mits het terrein vlak blijft. Om nou van mijn man te verlangen dat hij mij de Grossglockner opduwt lijkt me wat te veel gevraagd. Zo treurig als het leek is het dus niet. We houden gewoon de moed erin!

© juli 2010, Alida, BasicPublishing.nl